

The background of the book cover is a photograph of a calm body of water under a dark, overcast sky. In the foreground on the right, there is a small, square, light-colored concrete structure with a metal railing on top, possibly a lighthouse or a small boat house. In the distance on the left, a small white sailboat is visible on the water. The overall mood is somber and mysterious.

De Verdenking bij het Bommeer

THRILLER

II – De Zeilclub

bert otto

De verdenking bij Het Bommeer.

II De Zeilclub

"Dit is een fictief werk. Tenzij anders aangegeven, zijn alle namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten in dit boek ofwel het product van de verbeelding van de auteur, ofwel fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, of met werkelijke gebeurtenissen berust op puur toeval".

© Bert Otto

© Atelier117

www.bert-otto.com

Lettertype Garamond, Epub publicatie

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

I De Laatste Bon	
II – De Zeilclub	4
III – De Molenaar Zwijgt.....	
IV – De Steiger	
V – De Waterkant	
VI – De Nachttocht.....	
VII – De Ontknoping.....	

II – De Zeilclub

Hij observeert. Geen bootjes. Geen geluid. Alleen het klotsen van water tegen de palen. En als iemand daar iets wilde verbergen, dan was de duisternis hun bondgenoot. Hij liep naar de kop van de steiger. Dan ziet hij het: een touw, strak gespannen onder de steiger, nauwelijks zichtbaar. Een verankerde kist, net onder de waterspiegel. Het water was stil, op een paar gakkende ganzen na. Onder de planken zag hij iets glinsteren. Een sleutel? Nee — een metalen ring, vast aan een luik dat niet bij de steiger hoorde. Wim knielt, zijn knieën kraken protesterend. Hij voelt aan het touw, trekt langzaam. De kist komt boven. Metaal, zwaar, met een roestige sluiting. Geen slot.

Hij trok aan de metalen ring. Het luik kraakte en opende moeizaam. Binnenin: een waterdichte zak. Wim haalde hem eruit. Een USB-stick. Geen label. Geen naam en een stapel documenten, een telefoon zonder simkaart, en een foto. Twee mannen, zittend op het terras van Het Jachthouse. Eén van hen draagt een donkerblauwe jas.

Later die dag stak hij de stick in zijn laptop. Eén map was zichtbaar: “Bommeer_2017_onderzoek”. Wim voelde zijn hart sneller kloppen. Cor had iets gevonden. Iets wat niet bedoeld was om boven water te komen.

Wim weet genoeg. Dit is geen toeval. Dit is een boodschap. En iemand wil dat hij hem leest — vóór de zon ondergaat. Terug op het bureau bladerde hij door Cor’s dossier. Geen vijanden, geen schulden. Maar één opvallende notitie: “Bommeer – leidingen – vergunningen?” Wim fronste. Wat had Cor ontdekt?

Op de daaropvolgende zaterdag sprak Wim met Jan-Willem, zeilinstructeur bij WV De Bommer en oud-klasgenoot van Cor. Ze ontmoetten elkaar bij de zeilclub, waar kinderen hun eerste lessen kregen. Jan-Willem was gespannen.

“Cor was bezig met iets,” zei hij. “Hij had het over oude leidingen aan het einde van de jaren zestig onder de Broeckpolder naar Het Bommeer. Iets met vervuiling. Hij dacht dat er gesjoemeld was met de vergunningen voor de golfbaan.”

Wim keek naar het water. “Waarom zou iemand daar moeilijk over doen?” Jan-Willem haalde zijn schouders op. “Er zijn plannen om het gebied te herontwikkelen. Luxe woningen, horeca. Als er vervuiling is, gaat dat niet door.” Wim noteerde de naam van de projectontwikkelaar: Delta-port Vastgoed. Hij kende die naam. In Rotterdam was er ooit een zaak geweest — geseponneerd wegens gebrek aan bewijs.

Terug bij het haventje vroeg hij Nel naar DeltaPort Vastgoed. Nel werd bleek. “Ze hebben me benaderd. Voor verkoop. Maar ik heb geweigerd.”

“Waarom?”

“Het haventje is van mijn vader geweest. En...”